

Защо я бѣѣ одъ голема фара,
Ме сторіе цару измеярка.“
Тога велить Марко Кралевице:
„Айти тебе Шаино робино!
Я разголи твой-те бѣли грѣди,
Да ти видамъ, що нишанъ ми имашъ?“
Си сопаса свилена пояса,
И отвори свои бѣли грѣди.
Кога виде Марко Кралевице,
Тога виде и Марко завѣрва.
Тог' сѣ пуши и си ъ прегѣрна;
Не ъ гѣрнить, како за асмїа,
Тук' ъ гѣрнить какъ за мила сестра.
Отъ що ми сѣ силно прегѣрна'а,
До колева въ земи пропадна'а;
Марко плачи и Шаина плачи,
Не може'а да сѣ отделеетъ.
С' разделіе, и чадара расипее,
Дѣ не идѣтъ Турци газепчи.
Той си явна своя бѣрза коня,
А Шаина кобила ластойца;
Не ми одить во града Стамбола,
Тук' ми о'ить по стреле Прилепа,
И ми викатъ на млада Маркойца:
„Отвори ни наши вити порти,
Земай мужде отъ наша-та майка,
От' сѣ роди наша мила сестра.“
И часъ поїде млада Марко'ица,
Да ми зематъ мужде одъ свекѣрва.
Какъ ѣ кажа, майка ничкумъ падна:
„Що ке бидить овой големъ унеръ!
Ево иматъ три'есетъ години,
Како ми ъ Шаина пленіе,
Њ пленіе Турци Яничари,
Ядамъ, піамъ дробни сѣлди ронамъ,
А я тебѣ не сумъ ти казала;
Тук' до кѣде имаме роднина,
Да кани те гости прїатели,
Защо Шайна си докрепи вѣра.“
